BỘ NGOẠI GIAO HOA KỲ
Vụ Dân Chủ, Nhân Quyền và Lao Động

Ngày 9/9/2014

THẢO LUẬN NHÓM

Cựu Dân biểu Barney Frank,
Wade Henderson và Judith Heumann
Điều phối bởi Judith Woodruff thuộc PBS NewsHour
Về Hoạt động Công dân: Xây dựng Liên minh vì Dân Quyền

Ngày 9/9/2014
Knight TV Studio
Washington, D.C.

Bà WOODRUFF: Xin thân chào tất cả quý vị. Tôi là Judy Woodruff thuộc chương trình NewsHour của đài truyền hình PBS, rất hân hạnh có mặt sáng hôm nay tại viện bảo tàng truyền thông Newseum này để chào đón tất cả quý vị đến với buổi kế tiếp trong đợt thảo luận về Chương trình Tham gia Toàn cầu "State of Rights". Như quý vị đã biết, đây là buổi thảo luận của chúng ta về Hoạt động Công dân: Xây Dựng Liên Minh vì Dân Quyền. Chúng ta có một nhóm các diễn giả đặc biệt và sáng hôm nay tôi hân hạnh được nói chuyện với họ về vấn đề này.

Tôi xin trình bày một số điểm mà chúng ta sẽ thảo luận. Mỗi diễn giả đều có một sự nghiệp đặc biệt đã đưa họ đến với cuộc thảo luận về dân quyền bằng nhiều cách khác nhau.

Xin cho phép tôi bắt đầu từ phía cuối tay phải của quý vị, tức phía tay trái của tôi. Judy Heumann: Bà là Cố vấn Đặc biệt về Các Quyền Khuyết tật Quốc tế tại Bộ Ngoại giao. Trước đây bà làm Giám đốc Sở Dịch vụ Khuyết tật của thủ đô Washington, phụ trách cơ quan Quản trị Khuyết tật Phát triển và các Dịch vụ Phục hồi Chức năng.

Bên cạnh bà, đến từ Hội nghị Lãnh đạo về Dân quyền và Nhân quyền, và Quỹ Giáo dục Hội nghị Lãnh đạo, là Wade Henderson. Ông là Chủ tịch kiêm Tổng Giám đốc của các tổ chức đó. Ông Henderson đã lãnh đạo tổ chức này, hiện là liên minh dân quyền và nhân quyền hàng đầu của đất nước, nổi bật nhờ các thành viên đa dạng từ hơn 200 tổ chức toàn quốc.

Và cuối cùng, ngồi cạnh tôi là cựu Dân biểu Barney Frank. Ông làm dân biểu đại diện tiểu bang Massachusetts trong hơn ba thập niên, đóng vai trò then chốt trong một số những đạo luật quan trọng nhất trong lịch sử cận đại của đất nước ta, bao gồm việc bãi bỏ [đạo luật] "không hỏi, không nói." Dĩ nhiên là ông đã tham gia rất nhiều vào đạo luật ra đời sau cuộc khủng hoảng kinh tế, đó là đạo luật về việc tịch biên nhà mua trả góp và các đạo luật khác, dẫn tới đạo luật Dodd-Frank – tức là Đạo luật Cải cách Wall Street và Bảo vệ Người tiêu dùng Dodd-Frank lịch sử.

Họ là một nhóm đặc biệt, và tôi chỉ muốn nói với quý vị rằng chúng ta có mặt ở đây hôm nay để xem các bằng cách nào các liên minh đã thật sự giúp định hướng câu chuyện nhân quyền và dân quyền ở Hoa Kỳ cho khán - thính giả quốc nội và quốc tế để họ có thể hiểu rõ hơn - nhờ những người đã có mặt vào thời điểm lịch sử khi câu chuyện này diễn ra - nó đã diễn ra như thế nào và tại sao nó lại quan trọng.

Và tôi cũng muốn nói với tất cả quý vị đang xem hay theo dõi cuộc thảo luận này qua mạng, rằng quý vị có thể tìm thấy chúng tôi tại #StateofRights. Vì thế nếu quý vị muốn tweet về cuộc thảo luận này hay đưa ra bình luận thì, tôi xin lập lại, quý vị có thể vào #StateofRights.

Thưa bà Judy Heumann, tôi xin được bắt đầu với bà. Đây là một chủ đề bà biết rất rõ. Xin bà cho chúng tôi biết một cách ngắn gọn về liên minh mà bà đã xây dựng và tại sao nó đã tạo ra sự khác biệt.

Bà HEUMANN: Việc đưa cộng đồng khuyết tật lại với nhau bắt đầu từ thập niên 1970 là một chuyện có đôi chút thử thách bởi vì lúc đó chúng tôi đang từ bỏ một mô hình y tế thật sự chuyên thảo luận về cách điều trị khuyết tật để chuyển sang một mô hình dựa trên các quyền. Cho nên vấn đề quan trọng đối với chúng tôi là để có thể làm cho người có khuyết tật nhận thức được rằng việc phân biệt đối xử người có khuyết tật cần phải chấm dứt, chúng ta cần theo đuổi mô hình mà cộng đồng dân quyền đã phát triển rất tuyệt vời và trở thành một bộ phận của cộng đồng đó. Tôi nghĩ rằng mọi người, qua thời gian, đã thật sự nhận thức được rằng bất kể khuyết tật của mọi người, khả năng tập hợp dưới một liên minh, thật sự tập trung vào vấn đề chấm dứt phân biệt đối xử, đã là những gì giúp chúng tôi có được nhiều đạo luật mà đỉnh cao là Đạo Luật Người Mỹ Có Khuyết Tật.

Bà WOODRUFF: Wade Henderson, thế còn ông thì thế nào? Xin ông giải thích ngắn gọn liên minh này là gì và vì sao nó lại quan trọng đối với kết quả sau cùng.

Ông HENDERSON: Vâng, thưa bà Woodruff, trước hết, thật là một vinh dự cho tôi được có mặt ở đây với các đồng nghiệp của tôi. Đây là một chủ đề rất quan trọng. Khi quý vị nghĩ về phong trào dân quyền là quý vị nghĩ về một phong trào công bằng xã hội đơn lẻ mang tính biến đổi mạnh nhất trong thế kỷ 20. Nếu không có tổ chức NAACP vào năm 1909 thì chắc chắn đã không có TS Martin Luther King dẫn dắt nỗ lực ở Alabama và các nơi khác để đạt được công bằng xã hội, đã không có chuyện ông ấy đứng trên các bậc thềm của đài kỷ niệm Lincoln Memorial vào năm 1963 và chúng ta đã không có Tổng thống Barack Obama làm Tổng thống thứ 44 của Hoa Kỳ.

Nhưng thật sự chính nỗ lực kết hợp của người Mỹ gốc Phi, người Mỹ Do Thái, và lao động có tổ chức đã giúp hình thành phong trào liên minh của thời đại dân quyền. Chính bản thân Hội nghị Lãnh đạo, như quý vị đã biết, là một liên minh được thành lập bởi A. Philip Randolph, nhà lãnh đạo lao động nổi bật người Mỹ gốc Phi đầu tiên; Roy Wilkins, người đứng đầu NAACP; và Arnold Aronson của Hội đồng Tư vấn Quan hệ Cộng đồng Do Thái Toàn quốc. Toàn bộ ý tưởng về một liên minh trong đó con người chung sức để đạt được những mục tiêu vượt quá những gì một nhóm riêng rẻ có thể làm được thật sự là nền tảng khẳng định những nỗ lực thực hiện công bằng xã hội của những năm cuối thập niên 50 và 60.

Sự thay đổi thường chỉ đạt được từng bước một. Trước khi chúng ta có Đạo luật Dân quyền năm 1964 mà năm nay chúng ta kỷ niệm 50 năm ngày ra đời – chúng ta có Đạo luật 1957, là đạo luật đã mang lại cho chúng ta Phân ban Dân quyền trong Bộ Tư pháp và Ủy ban Dân quyền; chúng ta cũng có Đạo luật Dân quyền năm 1960, là đạo luật đã mang lại cho chúng ta sự hỗ trợ trong việc đi bầu. Những điều này cần có thời gian và thay đổi nhưng chỉ có liên minh mới tạo ra sức mạnh,

và nếu chúng ta không thực hiện liên minh trong chính trị, chúng ta sẽ không thực hiện được đường lối chính trị của sự thay đổi trong thế kỷ 21.

Bà WOODRUFF: Trước khi trở lại với Dân biểu Frank, tôi muốn nói thêm rằng chúng tôi đang chờ các câu hỏi của quý vị, cho dù quý vị đang trực tiếp có mặt trong số khán thính ở đây hay quý vị đang theo dõi cuộc hội thảo qua Twitter. Tôi xin lập lại, đó là #StateofRights. Xin quý vị gửi câu hỏi đến cho chúng tôi và chúng tôi sẽ trả lời trong vòng vài phút.

Thưa Dân biểu Frank, thế còn kinh nghiệm của ông trong việc hình thành một liên minh thì sao? Liên minh đó là gì và vì sao nó lại quan trọng?

DÂN BIỂU FRANK: Vâng, nó quan trọng vì một lý do cần được nhấn mạnh. Ông Wade đã phát biểu một điều rất quan trọng để chúng tôi nói với những người hoạt động, để chúng tôi chia sẻ những kinh nghiệm riêng của chúng tôi: Đó là chủ trương tiến từng bước một không những là điều có thể chấp nhận được, mà thật ra không còn chọn lựa nào khác. Thay thế cho tiến bộ từng bước là sự ngừng trệ, bởi cái quan niệm cho rằng với mọi vấn đề lớn, ta có thể đi từ 0 đến 98% bằng một bước duy nhất là hoàn toàn sai lầm. Trên thực tế, điều thực sự xảy ra là chúng ta phải xây dựng dựa trên sự tiến bộ.

Cũng xin nhận xét thêm, tôi còn nhớ các Đạo luật Dân quyền năm 1957 và năm 1960. Khi ấy tôi chưa đắc cử dân biểu, lúc đó tôi còn trẻ, nhưng bây giờ vẫn còn nhớ các đạo luật đó. Nhiều nhà hoạt động hăng nhất đã chế giễu các đạo luật này vì cho rằng chúng không mang nhiều ý nghĩa. Vào lúc đó, các đạo luật tự nó không đạt được sự thay đổi lớn lao nào, nhưng chúng đã đặt nền tảng và tạo điều kiện để thực hiện những bước tiến mới dễ dàng hơn. Và tôi thường xuyên tranh luận với rất nhiều người trong cộng đồng những người đồng tính, song tính và chuyển tính những người đồng tính, song tính và chuyển tính bởi vì, theo định nghĩa, nếu chúng ta sống trong một xã hội phức tạp với các định kiến đã ăn sâu bén rễ – và đây là cốt lõi của vấn đề: chúng ta đang cố gắng khắc phục các định kiến – thì cần phải có thời gian mới làm được điều đó.

Điều tôi muốn nói là phương cách chính để chúng ta làm được điều đó – và xin lập lại, đây là điểm đã gây ra một số tranh cãi – như các cuộc tuần hành, biểu tình, đó là những hoạt động rất quan trọng nếu chúng nằm trong chiến lược để huy động cộng đồng bị tác động và các đồng minh của họ để cùng hoạt động chính trị. Các cuộc biểu tình tự nó không làm được điều gì cả. Tôi có một nguyên tắc là nếu quý vị quan tâm sâu sắc đến một sự nghiệp và quý vị tham gia vào các hoạt động cùng đồng nghiệp của quý vị, tức là những người chia sẻ quan điểm của quý vị 100%, rồi quý vị hoạt động một cách diễn cảm và mạnh mẽ, thì có lẽ quý vị cũng không giúp ích được gì bởi vì quý vị chỉ tăng thêm những xúc cảm mạnh mẽ của nhau chứ không vươn ra với bên ngoài.

Những cuộc biểu tình như thế có thể hữu ích trong việc huy động mọi người – và đây là điểm sau cùng tôi muốn nói. Một trong những vấn đề tôi gặp phải với bạn bè thuộc cánh tả là việc họ cứ lặp đi lặp lại: "Ồ, các chính trị gia, họ chỉ quan tâm đến tiền bạc; họ không chú ý đến bạn đâu; họ không lắng nghe cử tri." Vâng, họ không lắng nghe những cử tri không chịu đi bầu và họ không lắng nghe người không chịu nói chuyện với họ. Nhưng sự thật là, tất cả các phong trào này đều cho thấy rằng nếu chúng ta có thể huy động được sự ủng hộ chính trị của những người bị tác động và đồng minh của họ, thì đó là cách hay nhất để tạo ra sự thay đổi.

Bà HEUMANN: Tôi nghĩ chúng ta đã thấy rằng trong cộng đồng người có khuyết tật chúng ta cần tiến thêm một bước sâu hơn. Cho nên điều hết sức thiết yếu là việc phát triển liên minh, phát triển khả năng của chúng ta trình bày những gì chúng ta muốn có như một chính sách, rồi sau đó thật sự có khả năng hoạt động về một số vấn đề có thực chất. Cho nên trong trường hợp những người có khuyết tật, vấn đề không phải là nói chúng ta có quyền bước lên xe buýt. Chúng ta phải trở nên rành rẽ về chuyện cần phải làm gì để người có khuyết tật có thể lên xuống xe buýt. Khi nói về một nền giáo dục bao gồm chung cho những người bình thường và những người có khuyết tật và nhiều vấn đề khác nhau, chúng ta cần thật sự đi vào thực chất.

Cho nên các cuộc biểu tình như dân biểu Frank vừa nói, tự bản thân nó không tạo ra được cái cứu cánh mà chúng ta cần. Và tôi nghĩ rằng cộng đồng đã trở nên lịch lãm hơn, thông thạo hơn, và khi chúng ta tiến vào các lãnh vực khác với các kiến thức chuyên môn thì nó sẽ thật sự giúp chúng ta tiến lên phía trước.

Ông WADE: Hai điểm đó, một do Dân biểu Frank nhấn mạnh, đó là: bầu cử thật sự là ngôn ngữ của dân chủ. Ý tôi muốn nói rằng nếu quý vị không bỏ phiếu, thì quý vị trở thành không đáng kể. Thế cho nên sự thật là nếu không sử dụng lá phiếu, không tối đa hóa khả năng của quý vị để được các chính trị gia lắng nghe, thì quý vị sẽ không được lắng nghe. Và điểm thứ nhì, vấn đề dân quyền và nhân quyền không phải là vấn đề đảng phái, các bạn à; đó là các vấn đề của quốc gia. Và sự thật là cần phải có cử tri của cả hai đảng thì mới ban hành được các đạo luật có tác dụng mang lại sự thay đổi.

Rõ ràng có vấn đề lãnh đạo, và chúng tôi đã tìm thấy tài lãnh đạo lớn trong nhiều nhân vật Dân chủ đã đi đầu trong việc thúc đẩy các chương trình hành động – vừa liên quan đến các vấn đề về các quyền của người có khuyết tật -- Tôi nghĩ đến những người như Steny Hoyer và Tony Coelho; tôi nghĩ đến cả hai vấn đề dân quyền và nhân quyền liên quan đến nhiều cộng đồng; nhưng trong những vấn đề liên quan đến tội thù ghét và nỗ lực về những người đồng tính, song tính và chuyển tính – thì Dân biểu Frank rõ ràng là một nhà lãnh đạo. Nhưng nếu không có Tổng thống Eisenhower và việc ông sẵn sàng bổ nhiệm các vị thẩm phán thật sự giúp chuyển đổi miền Nam, thì tôi nghĩ chúng ta không được như ngày hôm nay. Rõ ràng chính Tổng thống Johnson đã nêu gương, và theo góc nhìn của tôi, ông là vị tổng thống vĩ đại nhất của thế kỷ 20. Tuy nhiên, ông ấy cũng phải dựa vào các nền tảng mà cả hai đảng đã đạt được.

Cho nên khi chúng ta tiến hành các cuộc đấu tranh hôm nay, những cuộc đấu tranh nhằm đạt được quyền bầu cử theo sau quyết định của Tòa Án Tối Cao – cách đây một năm, vụ *Quận hạt Shelby County kiện Holder*, đi ngược lại lợi ích của mọi người Mỹ – và khi chúng ta tìm cách thăng tiến quyền lợi của những người có khuyết tật thông qua Công ước về Quyền của Người có Khuyết tật, một hiệp ước quốc tế có hiệu lực pháp lý ở đất nước này, dựa theo mô hình của bộ luật ADA của Mỹ, nhưng với một liên minh đặc biệt gồm các tổ chức kỳ cựu – trong đó có mọi nhóm kỳ cựu chính ở đất nước này, các doanh nghiệp có tổ chức như Phòng Thương mại, IBM, Coca-Cola, và các công ty lớn khác, và cộng đồng dân quyền và nhân quyền cùng nhau thúc đẩy dưới sự lãnh đạo của bạn bè chúng ta trong cộng đồng những người có khuyết tật, để đạt được các quyền và sự thừa nhận mà họ đã giành được trong tư cách là những công dân của đất nước này. Đó là điều chúng tôi đang nhắm tới.

Bà WOODRUFF: Tôi xin nhắc lại, địa chỉ là #StateofRights nếu quý vị muốn đặt câu hỏi qua Twitter. Và cũng một lần nữa, tôi sẽ mời quý vị khán giả. Tôi xin giới thiệu tiếp theo, Dân biểu

Frank. Khi tôi lắng nghe cả ba quý vị, tôi nghĩ rằng một số những ai đang xem hay nghe hay đọc điều này có thể đang sống ở các phần đất trên thế giới nơi họ không có quyền bầu cử hoặc không có khả năng tham gia bầu cử dễ dàng như người Mỹ ở Hoa Kỳ. Cho nên câu hỏi của tôi là: Khi có những nhóm khác nhau, biểu hiện cho những niềm tin rất vững chắc khác nhau, có những hoàn cảnh rất khác nhau, dù đó là hoàn cảnh chính trị, tôn giáo, hay sắc tộc, thì làm thế nào để chúng ta bắt đầu phá vỡ các rào cản đó để mọi người cùng làm việc với nhau vì một sự nghiệp chung?

DÂN BIỂU FRANK: Cho phép tôi – tôi chỉ muốn nhấn mạnh, với kinh nghiệm lịch sử, một trong những điểm ông Wade nói về vai trò trung tâm của việc bầu cử, kể cả trong phong trào dân quyền. Tôi ở Mississippi vào mùa hè năm 1964, trong khuôn khổ của chiến dịch Mùa Hè Tự do. Và trong lúc chúng tôi ở đấy, hai tuần sau khi ba thanh niên bị nhân viên thi hành công lực sát hại một cách dã man, thì Tổng thống Johnson ký Đạo Luật Dân quyền, tuyên bố phân biệt chủng tộc là bất hợp pháp tại các cơ sở tiện ích công cộng. Lúc đó ở Jackson, Mississippi, khắp Mississippi chúng ta có quyền được ăn trưa cùng quầy với nhau, được đến rạp chớp bóng với nhau. Và ban lãnh đạo thống nhất của cộng đồng người Mỹ gốc Phi, từ SNCC, SCLC, nhóm của TS King, NAACP, CORE, Urban League ra lệnh cho chúng tôi không được lợi dụng cái quyền mới có này bởi vì mục đích của chúng tôi ở Mississippi là tập trung vào việc quyền bầu cử bị khước từ và hiểu rõ vai trò trung tâm của quyền bầu cử là phương tiện để giành được mọi quyền khác. Chúng tôi thực sự tự nguyện tách chúng tôi ra, về phần lớn, để có thể tập trung vào các vấn đề đó.

Về khía cạnh quốc tế, một trong những điều tôi nghĩ chúng ta có thể làm – một trong những vấn đề chúng ta đang đối diện là – và tôi thì từng tham gia nhiều trận chiến khác nhau chống nạn kỳ thị về tuổi tác, giới tính, xu hướng tính dục, về chủng tộc hay khuyết tật. Trong mọi trường hợp, những lập luận chống đối mà chúng tôi được nghe là như nhau: "Tôi không có gì phản đối những người đó, nhưng mọi việc sẽ rối cả lên nếu chúng ta làm như thế. Nó sẽ ép buộc chuyện này chuyện kia," và quý vị sẽ được nghe đủ thứ chuyện rùng rợn như thế. Và vấn đề liên quan – ở đây tôi chỉ trích báo chí một chút bởi họ không quay trở lại và nói: "Quý vị biết đấy, đó là những gì họ nói về điều này và đó là những gì họ nói về điều kia, và đó là những gì họ nói về chuyện khác – và những chuyện rùng rợn chẳng bao giờ có thật cả."

Sự thật đáng buồn là sau một thời gian tự bản chất những luật lệ chống phân biệt đối xử không thể được thực thi đầy đủ vì nó rất khó, khi chúng ta có trách nhiệm phải đưa ra bằng chứng để cho thấy một người nào đó là kẻ cố chấp mù quáng. Một trong những điều chúng ta có thể làm để giúp những nơi khác là nói xin vui lòng nhìn vào những gì đã xảy ra ở Hoa Kỳ khi chúng ta làm điều này và mọi nỗi sợ hãi của quý vị hóa ra là không có căn cứ.

Điều cuối cùng là tôi không biết cách tư vấn như thế nào cho những người dân ở những nơi như Uganda, ở đó người đồng tính, song tính và chuyển tính đang bị ngược đãi kinh khủng, và các nơi khác. Tôi không hiểu rõ các xã hội đó. Nhưng có một điều chúng ta có thể làm. Một trong những điều chúng ta đã làm trong cộng đồng những người đồng tính, song tính và chuyển tính, tôi nghĩ cả trong cộng đồng người có khuyết tật, và chắc chắn là trong ấn đề chủng tộc, chúng ta đã đạt được đủ tiến bộ - dù không phải là 100% nhưng chúng ta đã đạt được đủ tiến bộ và vị thế chính trị của chúng ta tại đất nước này đã đủ mạnh để chúng ta có thể hỗ trợ cho những người đang bị ngược đãi ở nơi khác. Và Hoa Kỳ là một lực rất mạnh. Tôi vui mừng thấy Bộ Ngoại Giao, chẳng hạn, đang rất tích cực trong cuộc chiến chống lại nạn kỳ thị đối với những người

đồng tính, song tính và chuyển tính. Dĩ nhiên chúng ta có thể quay lại và một trong những giây phút tự hào nhất của tôi ở Quốc hội là lắng nghe Nelson Mandela nói với các đại biểu Quốc hội tại Statuary Hall rằng nếu chúng tôi đã không bác bỏ quyền phủ quyết của Ronald Reagan để thông qua đạo luật trừng phạt, thì Mandela đã không thể ra khỏi nhà tù.

Cho nên một trong những điều mà chúng ta ở Hoa Kỳ, những người đã gặt hái được một vài thành công, có thể làm là dùng ảnh hưởng chúng ta có để đi bảo vệ người ở nơi khác. Và điểm cuối cùng. Vâng, người ta bảo chúng tôi, đừng can thiệp vào quyền của chúng tôi. Tôi từng là một trong những lãnh đạo trong một liên minh đã hoạt động để giảm nợ cho nước nghèo bị nợ nần chồng chất, và điều đó có nghĩa hàng trăm triệu đô-la cho Uganda. Và tôi nhớ không có người nào trong Chính phủ Uganda từng nói với tôi: "Sao các ông dám giảm nợ cho chúng tôi, đi lo chuyện của các ông đi". (Cười.)

Bà HEUMANN: Chị Woodruff ơi, tôi cũng muốn nói về vấn đề...

Bà WOODRUFF: Vâng, sau đó chúng ta sẽ đến phần hỏi đáp. Xin mời.

Bà HEUMANN: Về vấn đề bầu cử, và ngay cả ở những nước có nền dân chủ và người dân có quyền bầu cử, vấn đề của người có khuyết tật là làm thế nào để họ được bỏ phiếu. Cho nên đó là một trong những lãnh vực mà chúng tôi đang hoạt động, làm việc cùng với cộng đồng những người có khuyết tật và các chính phủ trên toàn thế giới để bảo đảm cho người có khuyết tật có thể tiếp cận các địa điểm bầu cử, người dân có thể tự mình bỏ phiếu, người mù không cần người sáng mắt đi bỏ phiếu dùm cho họ rồi không cho họ biết đã bỏ cho ai. Đó là một trong những vấn đề cơ bản thật sự - tiếp cận được nơi bầu cử, rồi khuyến khích những người có khuyết tật rằng lá phiếu của họ thật sự có ý nghĩa.

Bà WOODRUFF: Và họ có quyền bầu cử. Bây giờ xin hỏi quý vị có câu hỏi nào muốn chia sẻ không?

NHÂN VIÊN: Có. Nhiều câu hỏi trực tuyến hôm nay liên quan đến chiến thuật. Có Ileana từ Madrid hỏi: "Làm sao để một nhà hoạt động không thể" --

Dân biểu Frank: Bà ấy đến từ đâu?

Bà WOODRUFF: Madrid.

Dân biểu Frank: Madrid, vâng.

NHÂN VIÊN: Bà ấy đến từ Madrid, Tây Ban Nha.

Dân biểu Frank: Không phải Ileana từ Florida. (Cười.)

NHÂN VIÊN: Vâng, đúng thế. "Làm sao để một nhà hoạt động không được trở về đất nước mình mà vẫn có thể hăng tiến các quyền tại quê nhà?"

Ông HENDERSON: Chà. Đó là một câu hỏi tuyệt vời, xin cám ơn bà Ileana đã hỏi. Và tôi nghĩ Dân biểu Frank đã mở cánh cửa về phương cách mà bà có thể tạo ra tác động, đặc biệt nếu bà

đang ở đây, tại Hoa Kỳ. Nhờ ơn trên, nước Mỹ có Tu chính án thứ nhất trong Hiến pháp bởi nó trao cho công dân Mỹ cái quyền được bày tỏ ý kiến theo những lề lối đã giúp thúc đẩy sự tiến bộ. Chúng tôi có một đất nước có sự đa dạng đặc biệt và hình thành sự đoàn kết quanh một số giá trị then chốt. Chúng tôi gọi đó là những giá trị Mỹ. Nhưng các giá trị đó ấp ủ những điều như có phát biểu nói lên và hội họp dưới sự bảo vệ của Tu chính án thứ nhất. Và nhờ ơn trên, chúng tôi có Tu chính án thứ năm và Tu chính án thứ mười bốn về thủ tục xét xử theo pháp luật và được pháp luật bảo vệ như nhau. Đó thật sự là các nền tảng mà chúng tôi đã sử dụng.

Đối với những người nước ngoài đang ở trên nước Mỹ, những người đang tìm cách đạt được sự thay đổi và tạo ra tác động lên quê nhà của mình, quý vị đang cất cao tiếng nói để nhân dân Mỹ nghe thấy quý vị - nhân dân Mỹ là những người ấp ủ những giá trị mà trong hầu hết trường hợp quý vị đang tìm cách cổ vũ tại quê nhà. Không phải là chúng tôi đang tìm cách xuất khẩu phiên bản dân chủ riêng của chúng tôi, mà chính dân chủ có sức lôi kéo đối với những cá nhân muốn bày tỏ ý kiến của minh và muốn thay đổi hoàn cảnh ra đời của họ. Và tôi nghĩ việc dùng tiếng nói của quý vị ở đây để cố gắng tổ chức sự hỗ trợ cho người dân ở quê nhà có thể tạo ra sự khác biệt.

Điểm cuối cùng, thưa bà Wooddruff. Tôi đang nghĩ về những người Roma ở châu Âu. Người Roma là một trong những sắc dân bị phân biệt đối xử nhiều nhất tại những nước nơi họ sinh sống, tuy nhiên họ chỉ có khả năng hạn chế để đạt được sự thay đổi trong hạn vào khuôn cảnh của châu Âu. Điều này cũng đúng đối với những người Âu da đen thường sống ở những nơi mà chủng tộc không được thừa nhận là một vấn đề, vậy mà họ vẫn bị phân biệt đối xử chẳng kém gì tình trạng mà chúng ta đã từng trải nghiệm ở đất nước này. Việc tổ chức các liên minh vượt đại dương giữa các tổ chức phi chính phủ đang thúc đẩy các chương hành động xoay quanh các vấn đề như chủ nghĩa bài Do Thái hiện đang thật sự phát triển đến cao điểm ở châu Âu và cũng đang gia tăng tại các nơi khác trên thế giới. Những loại liên minh như thế là cần thiết để thăng tiến những lợi ích mà chúng ta cùng chia sẻ. Và chúng tôi tại Hội nghị Lãnh đạo và các tổ chức khác đang sử dụng các mối quan hệ đó để thúc đẩy các mục tiêu đó.

Bà WOODRUFF: Xin mời Dân biểu Frank.

Dân biểu Frank: Có hai điểm, một điểm rất cụ thể đối với những ai từ nước khác đến hay không có mặt ở chính nước họ. Có một lập luận phản bác, nói rằng họ có thể giúp một tay, nếu họ đang ở Hoa Kỳ. Bất kỳ khi nào chúng ta, ở Hoa Kỳ, cố gắng đến hỗ trợ những người ở những nước mà các quyền cơ bản bị khước từ, thì một trong những lập luận chúng tôi thường được nghe là, "Ồ, quý vị không hiểu xã hội đó đâu. Họ không muốn quý vị giúp. Điều này có hại cho họ." Người ta bảo chúng tôi rằng không nên cấm vận - xin quay lại cái vấn đề hồi nãy - đối với Nam Phi bởi vì nó sẽ có hại cho đa số người dân Nam Phi. Một trong những điều mọi người có thể làm là nói: "Xin lỗi, nói vậy không đúng. Tôi là người nước đó và tôi muốn quý vị làm điều đó." Những người đang có mặt ở đây có thể mạnh mẽ phản bác cái lập luận cho rằng bằng cách nào đó rằng đây là một vụ xuất khẩu các giá trị xa lạ đến nước đó, và rằng người dân ở nước đó không ủng hộ điều đó. Họ rất, rất, rất có hiệu quả. Chúng tôi soạn thảo một phần của dự luật cải cách tài chính – không trực tiếp liên quan đến cải cách tài chính – hạn chế khoáng sản, kim cương và các thứ bị vấy máu khi chúng được khai thác để tài trợ cho các cuộc xung đột, và người ta bảo chúng tôi rằng đó là một điều khủng khiếp, và đã có một số lời chứng rất hiệu quả của một số tu sĩ châu Phi, từ các nước bị ảnh hưởng, họ bảo: "Biện pháp đó có hiệu quả; xin đừng nghe lập luận như thế."

Điều thứ nhì là về người Roma, và đây là điểm rất quan trọng. Tôi vừa – tôi mới chợt nhận ra, như ông Wade nói, rằng người Roma nằm trong số các nhóm, chỉ xếp sau người Do Thái, là mục tiêu hàng đầu, mục tiêu lớn nhất của Hitler. Và tôi nghĩ rằng một trong những điều mà chắc là cộng đồng Do Thái phải cảm thấy gần gũi, đó là sự phân biệt đối xử đối với người Roma. Chắc chắn đó là điều đã xảy ra, rằng đã có một sự đồng cảm giữa người Do Thái và những người đồng tính, những người song tính và những người chuyển tính. Quý vị đã thấy điều đó ở Viện bảo tàng Holocaust và tôi muốn bổ sung thêm điều đó.

Bà WOODRUFF: Xin mời bà Heumann.

Bà HEUMANN: Rõ ràng trong lãnh vực khuyết tật chúng ta luôn nghe nói: "Quý vị đang ở Hoa Kỳ; quý vị không thể xuất khẩu những gì quý vị đang làm ở Hoa Kỳ sang những nước khác." Nhưng tình hình thực tế là các luật như Đạo Luật Người Mỹ có Khuyết Tật chính là những gì người dân ở các nước khác đang tìm kiếm bởi vì đạo luật đó không những rõ ràng và đi thật sâu vào nhiều lãnh vực mà nó còn có những điều khoản rất mạnh về thực thi. Và đó là điều mà chúng tôi lúc nào cũng nói tới bởi vì nhiều nước trên thế giới không có các điều khoản thực thi mạnh mẽ, và trong lãnh vực khuyết tật và chủng tộc, vân vân, việc thực thi luật pháp là cực kỳ quan trọng. Cho nên xuất khẩu điều chúng ta đang làm là điều mọi người đang trông chờ.

Ông HENDERSON: Tôi chỉ muốn nói rằng về mặt đó, xin hoan nghênh việc nước Đức gần đây đã khánh thành một đài tưởng niệm cho hơn 300.000 người có khuyết tật về tinh thần và thể chất --

Dân biểu Frank: Họ là những nạn nhân của Hitler.

Ông HENDERSON: -- những nạn nhân của Hitler, họ bị hủy diệt trong thời kỳ chiến tranh, đài tưởng niệm này là một sự thừa nhận quan trọng đặt nền móng cho sự bình đẳng của những người có khuyến tật như một vấn đề chung. Đó là lý do tại sao, một lần nữa, việc phê chuẩn Công Ước Quyền của Người có Khuyết Tật là một vấn đề dân quyền và nhân quyền chủ yếu cho đất nước này.

Dân biểu Frank: Tôi – có hai điều tôi muốn nói. Trước hết, một trong những lập luận chúng tôi được nghe, đặc biệt từ các nước nghèo, các nước đang phát triển là: "Vâng, chúng tôi phải làm kinh tế trước." Và trong tất cả mọi lập luận chống phân biệt đối xử khác, lập luận mạnh mẽ nhất là nó là gánh nặng kinh tế quá lớn với những người có khuyết tật – tôi nhớ có nghe Clint Eastwood nói chuyện, đáng tiếc là không phải nói với một cái ghế - (cười) – nhưng với những con người thật sự, nhưng tôi không nghĩ ông ta nói hay ho gì hơn, xin nói thật, khi ông ta than vãn, với tư cách một chủ khách sạn, về Đạo Luật Người Mỹ có Khuyết Tật, về việc vì sao quý vị sẽ không thể nào xây được khách sạn nếu chúng tôi không thông qua một tu chính mà ông ta muốn, một tu chính mà chúng tôi đã không thông qua, và dĩ nhiên là điều đó đã không có tác động tiêu cực gì đối với ai cả.

Cho nên việc chứng minh bằng tư liệu việc không có tác động kinh tế tiêu cực phát sinh từ Đạo Luật Khuyết Tật là rất quan trọng. Nhưng lãnh vực khác là việc ông Wade đã nói về tầm quan trọng của sự ủng hộ lưỡng đảng, và tôi nghĩ rằng đó là điều rất hay – tôi ước như vậy – nhưng tôi thật sự muốn thừa nhận thực tế.

Ông HENDERSON: Vâng, rất khó.

Dân biểu Frank: Người Mỹ - hiệp ước quốc tế về khuyết tật bị gác lại bởi cánh hữu có ảnh hưởng trong Đảng Cộng Hòa, thế nên ngay cả sự hiện diện của Bob Dole trên diễn đàn Thượng viện cũng không đủ để nhận được sự ủng hộ đáng kể nào từ Cộng Hòa.

Ông HENDERSON: Đúng thế.

Dân biểu Frank: Và về lịch sử chúng ta đã có những tiến bộ khi chúng ta được cả hai đảng ủng hộ. Điều đáng buồn là hiện nay chúng ta không có sự ủng hộ đó vì một quan điểm của đảng Cộng Hòa cho rằng điều đó có nghĩa là chính phủ đóng vai trò quá lớn. Tôi hy vọng đó là một trong những điều mà người ta có thể thay đổi bằng hoạt động chính trị.

Ông HENDERSON: Vâng --

Bà WOODRUFF: Chúng ta có một câu hỏi khác – rất nhanh vì chúng ta muốn nhận thêm một số câu hỏi khác.

Ông HENDERSON: Tôi chỉ muốn nói vấn đề cái hiệp ước đó chỉ thiếu có năm phiếu, các bạn à, và năm phiếu ấy do các thượng nghị sĩ Cộng Hòa nắm mà nếu chúng ta được họ đồng ý thì chúng ta sẽ phê chuẩn được cái hiệp ước đó; còn không thì điều đó sẽ không xảy ra. Cho nên sự thật là chúng ta cần thêm năm phiếu, và không cần phải nói rõ những người nắm năm phiếu đó là ai, chúng ta hãy tiếp tục đi. (Cười.)

Bà WOODRUFF: Một câu hỏi khác.

Dân biểu Frank: Chúng tôi sẽ cho quý vị con số khi hết phát sóng. (Cười.)

NHÂN VIÊN: Tuyệt. Một câu hỏi khác của Jennifer. Tôi tin rằng bà ấy đang có mặt trong số thính giả tại đây hôm nay. Câu hỏi của Jennifer là "Làm thế nào để duy trì các liên minh sau khi đạo luật quan trọng chính yếu đã được thông qua và ký để thực hiện, khi công việc khó khăn và chi tiết bắt đầu?"

Bà HEUMANN: Vâng, trong trường hợp cộng đồng khuyết tật, việc thông qua luật lệ thật sự thúc đẩy mọi người muốn tiếp tục can dự, bởi vì chúng ta phải biến một điều trên giấy tờ thành hiện thực. Sự kiện chúng ta đã có thể đưa Điều 504 và Đạo Luật Người Mỹ có Khuyết Tật cùng kết hợp với nhau trong các liên minh. Tôi nghĩ các luật này đã không thể ra đời nếu không thật sự hoạt động rất rộng rãi với các liên minh rồi sau đó nhận được sự ủng hộ để tiến tới nhằm thực hiện những thay đổi mà chúng ta cần có trong các lĩnh vực vận tải, nhà ở, trong chăm sóc sức khỏe và trong nhận thức cơ bản rằng người khuyết tật có quyền có những quyền giống như người khác. Bởi vì tôi nghĩ rằng đó là một trong những vấn đề lớn tại Hoa Kỳ và trên toàn thế giới, rằng người ta vẫn xem những cá nhân có khuyết tật là công dân hạng hai, không có khả năng tham gia bình đẳng.

Bà WOODRUFF: Quý vị không cần phải quan tâm đôi chút đến yếu tố mỏi mệt vì mọi người đã làm việc hết sức để đạt đến chỗ quý vị thông qua một đạo luật quan trọng à?

Bà HEUMANN: Không, ý tôi muốn nói là trong trường hợp này chính phủ rót tiền để hỗ trợ kỹ thuật cho các cá nhân có khuyết tật và người trong gia đình.Đã có hàng ngàn, hàng vạn người được huấn luyện, sau đó họ có khả năng để hoạt động trong cộng đồng của họ, để làm việc với chính quyền địa phương và những người khác, và để thật sự hoạt động nhằm thực thi các luật lệ. Đó là lý do vì sao các luật lệ này được xây dựng để thay đổi mọi việc. Và đó là cách duy nhất để thực hiện được điều đó.

Dân biểu Frank: Tôi phải nói một lời thay mặt một nhóm mà đôi lúc cũng bị xem nhẹ và bị phân biệt đối xử - đó là các luật sư. (Cười.) Bởi vì đây là lúc các luật sư xuất hiện và điều quan trọng là phải có một nhóm luật sư chủ chốt để bảo vệ lợi ích công cộng, họ là những người có tài lực cần thiết, bởi vì việc thực thi, ngoài các điều kiện khác, còn đòi hỏi các luật sư ở hai mức độ. Thứ nhất, trong bản thân việc soạn thảo; quý vị muốn có người từ các cộng đồng đó và có sự đồng cảm, tham gia vào việc soạn thảo các quy định về công tác thực thi, và kế đó là đưa ra ánh sáng các vụ việc khi có sự vi phạm. Cho nên có một đội ngũ luật sư được tài trợ đầy đủ tham gia là điều cực kỳ quan trọng.

Ông HENDERSON: Thưa dân biểu Frank, điều đó đúng là hết sức quan trọng.

Bà WOODRUFF: Có lẽ đây là lần đầu tiên tôi được nghe giới luật sư được miêu tả một cách có cảm tình (Cười.)

Dân biểu Frank: Không, họ thiết yếu thật đó.

Ông HENDERSON: Tôi muốn nói, thật sự là như thế, và Liên Đoàn Dịch Vụ Pháp Lý là một yếu tố rất quan trọng công việc này, và có những thẩm phán xét xử biết đánh giá cao tầm quan trọng của các tòa án - mà thường không phải ai cũng biết đánh giá như vậy - thật sự là một điều thiết yếu.

Tôi chỉ muốn nhấn mạnh một điểm. Dân biểu Frank lúc nãy có nói đến tác động, tác động kinh tế và tích cực của việc thay đổi luật pháp, đặc biệt trong lãnh vực quyền của người có khuyết tật, đã mở rộng ra cả nước. Và tôi nghĩ về các tu chính án về bình đẳng trong vấn đề nhà ở, mà ông Franks đã vận động vào năm 1988 và sau đó nó đã trở thành luật. Các tu chính án đó xác lập các quy định và điều khoản về nhà ở cho người có khuyết tật đã giúp thay đổi làm cho nước Mỹ tốt đẹp hơn. Loại đường dốc lài mà quý vị thấy, các tay vịn mà quý vị thấy trong phòng tắm của các khách sạn và các gờ trong bồn tắm để tránh bị trượt chân. Những thứ như thế. Khung cửa rộng hơn để cho xe lăn đi qua. Đó là những yếu tố phổ quát nay được tích hợp vào mọi thiết kế mà các kiến trúc sư ở đất nước này triển khai. Họ không chỉ làm cho thế giới dễ tiếp cận mà còn tốt hơn lên. Và đối với những người ở một lứa tuổi nào đó, có được những hỗ trợ và trợ giúp như thế trong phòng tắm là chuyện tuyệt vời. Ngay cả - (không nghe rõ) – vâng, ngay cả khi họ không có khuyết tật gì đặc biệt. Đó là diều then chốt.

Tôi chỉ muốn nói thêm một điểm về câu hỏi của bà về cách chúng ta động viên mọi người. Tôi nghĩ về đạo luật tu chính Matthew Shepard/James Byrd về tội thù ghét cách đây một vài năm, năm 2008. Một trong những điều mà đạo luật này đã làm được là mở rộng việc bảo vệ của luật về tội thù ghét của liên bang đến những người trong cộng đồng những người đồng tính, song tính và chuyển tính. Và việc thu thập dữ liệu là một phần rất quan trọng để xác lập ngưỡng cho

phương cách triển khai luật pháp. Và với sự hỗ trợ của các luật sư loại này, các luật sư bảo vệ lợi ích công cộng, chúng ta có thể tạo ra sự thay đổi tốt hơn.

Cho nên sau khi một đạo luật quan trọng được thông qua, việc cố gắng kết hợp với nhau để suy nghĩ xem nó nên được thực thi như thế nào, rồi thiết lập một hệ thống theo dõi, một hệ thống giám sát để giúp mang lại sự thay đổi là điều quan trọng. Đó là lý do tại sao hậu quả của cái chết của Michael Brown ở Ferguson, Missouri, tập trung vào việc lập chân dung mang tính chủng tộc và tác động của nó đối với việc thực thi luật pháp và cách lực lượng thực thi luật pháp thi hành trách nhiệm của họ, cố gắng đòi nhân viên cảnh sát mang máy quay phim đeo trên ve áo để có thể giám sát hoạt động, cho cả nạn nhân tiềm năng lẫn nhân viên cảnh sát làm đúng. Và chúng ta phải nhấn mạnh rằng điều này không phải là sự lên án thiết chế công lực Hoa Kỳ. Cảnh sát đóng vai trò quan trọng trong các cộng đồng của chúng ta nhưng chúng ta kỳ vọng luật pháp được thực thi một cách công bằng, và chúng ta hiểu rõ những vấn đề thiên kiến trong vô thức, nhưng phải khắc phục nó bằng cách huấn luyện và thực hiện, giám sát và sự thận trọng.

Cho nên mọi điều này đều liên quan với nhau (không nghe rõ).

Bà WOODRUFF: Câu hỏi kế tiếp.

NHÂN VIÊN: Một người xem trực tuyến từ Góc Hoa Kỳ của Bộ Ngoại giao tại Romania hỏi: "Tu chính án nào bảo đảm việc bảo vệ quyền hoạt động và vận động của công dân?"

Bà WOODRUFF: Tu chính án nào trong Hiến pháp Hoa Kỳ?

Ông HENDERSON: Hiến pháp Hoa Kỳ.

NHÂN VIÊN: Vâng.

Bà WOODRUFF: Đó là câu hỏi của một người ở Romania.

Ông HENDERSON: Tôi thích câu này.

Bà WOODRUFF: Tôi hiểu có chính xác không?

NHÂN VIÊN: Hoàn toàn chính xác.

Dân biểu Frank: Để bắt đầu, dĩ nhiên, đó là nội dung cơ bản của Hiến pháp, nó nói rằng, thật ra trong nội dung cơ bản của Hiến pháp, chỉ có Hạ viện là được bầu trực tiếp. Mọi người có lá phiếu – quyền bỏ phiếu cho cử tri đoàn để bầu tổng thống và các đại biểu tiểu bang để bầu Thượng viện. Hiến pháp đã thật sự được tu chính để công chúng có tiếng nói lớn hơn trong việc bầu tổng thống. Nhưng nói về các tu chính án, thì Tu Chính Án Thứ Nhất là rất quan trọng như ông Henderson có nói bởi vì đó là quyền được lên tiếng, được tổ chức và xuất bản. Nhưng cũng rất đặc biệt là ở Hoa Kỳ, chúng ta có các Tu Chính Án Thứ Mười Ba, Mười Bốn và Mười Lăm. Tu Chính Án Thứ Mười Lăm là cần thiết bởi vì trong một số vùng ở nước Mỹ có tình trạng chống đối việc trao cho người Mỹ gốc Phi quyền bầu cử. Rồi còn có, cái gì nhỉ - đó là Tu Chính Án Thứ Mười Chín, đó là quyền bầu cử của phụ nữ, rồi độ tuổi đi bầu là 18 tuổi, và tôi không nhớ nó là gì – trên 20...

Nhưng có những tu chính án cụ thể cho người Mỹ gốc Phi, phụ nữ và người 18 tuổi và dưới 18 tuổi, được gắn vào Hiến pháp, và Hiến pháp nói rằng họ phải được quyền bầu cử.

Ông HENDERSON: Thưa bà Heumann, tôi chỉ muốn nói một điều. Tôi nghĩ có một bài học có thể được rút ra từ kinh nghiệm của nước Mỹ, đó là nỗ lực cố gắng biến sự đa dạng mà ở một số nước có thể là một sức mạnh có tính hủy diệt chống lại sự thay đổi, cố gắng biến sự đa dạng thành một yếu tố tích cực cho sự tăng trưởng và vững mạnh. Và cho dù đó có phải là ý định của kinh nghiệm của Mỹ hay không, chúng ta đã làm được điều đó. Khi chúng ta nhìn vào cử tọa này, khi chúng ta nhìn vào các nơi làm việc và thấy những con người từ các cộng đồng khác nhau được tổ chức không phải là thông qua các liên hệ bộ tộc mà đúng ra là qua các giá trị cơ bản, các giá trị đó đã đóng vai trò thật sự thúc đẩy những lợi ích mà chúng ta cùng chia sẻ.

Cho nên khi bà Heumann nói, chúng ta đã rời bỏ mô hình đồng cảm trước đây, mô hình đã xác định đặc điểm của những người có khuyết tật, để chuyển sang một mô hình dựa vào các quyền, đó là một mô hình mà cả cấu trúc lẫn điểm nhấn về chiến lược của nó đã được rút ra từ phong trào dân quyền của người Mỹ gốc Phi, một phong trào đã giúp xác định tính chất nền tảng của phong trào của phụ nữ, phong trào những người đồng tính, song tính và chuyển tính, phong trào cộng đồng khuyết tật, phong trào di trú – mà thưa các bạn chúng ta chưa đề cập đến, nhưng tôi hy vọng sẽ có câu hỏi đặt ra vì di trú vẫn là thử thách ngay trước mắt của đất nước chúng ta xét về khía cạnh đưa các giá trị của nó vào thực tế. Và tôi hy vọng rằng tính lưỡng đảng lâu nay khó đạt được mà lại tuyệt đối cần thiết nếu muốn biến việc cải cách di trú toàn diện thành luật – tôi hy vọng có sẽ cơ hội để thật sự đi sâu vào vấn đề này.

Bà HEUMANN: Cho phép tôi nói đơn giản thế này là khi người có khuyết tật từ các nước khác đến Hoa Kỳ, khi họ rời khỏi Hoa Kỳ, thì một trong những điều họ nói là họ không cảm thấy họ có gì khác, bất kể khuyết tật của họ. Họ cảm thấy họ có thể đi lại khắp nơi trong cộng đồng, họ không bị tước quyền công dân khi ở đây. Và tôi nghĩ rằng nói như thế là một điều rất tích cực, và rằng luật lệ của chúng ta, khi được thực thi hữu hiệu qua thời gian, thì không những chỉ giúp gỡ bỏ các rào cản vật chất và các rào cản trong những lãnh vực khác, mà còn thông qua việc gỡ bỏ các rào cản này, nó còn cho phép con người đến với nhau trên khắp đất nước và thật sự tôn trọng nhau vì con người thật sự của chúng ta chứ không phải vì sở thích tính dục, chủng tộc, khuyết tật, vân vân.

Bà WOODRUFF: Vâng. Chúng ta chỉ còn lại bốn phút. Có câu hỏi cuối cùng nào từ khán giả hay từ - Twitter trực tuyến?

NHÂN VIÊN: Câu hỏi cuối cùng, có thể là hơi khó đấy: "Làm thế nào để xây dựng một liên minh rộng rãi khi nhiều nhóm trong liên minh có thể quan ngại về việc phải chịu ảnh hưởng điều tiếng của nhau? Rõ ràng là có một số nhóm nào đó được nhìn đánh giá khác nhau, cho nên làm thế nào để khắc phục một vấn đề như thế?"

Dân biểu Frank: Tôi muốn bắt đầu với câu này.

Bà WOODRUFF: Câu hỏi đó của ai, chỉ --

NHÂN VIÊN: Của một người trong cử tọa.

Bà WOODRUFF: Vâng, được rồi.

Dân biểu Frank: Tôi muốn trả lời câu này vì rõ ràng nó có tác động lớn nhất liên quan đến những người đồng tính, song tính và chuyển tính. Và một trong những điều – trước tiên, cho phép tôi trình bày các sự kiện. Trong số các nhóm mạnh nhất – thật vậy, nhóm sắc tộc, nhóm dân cư ủng hộ mạnh nhất các quyền của những người đồng tính, song tính và chuyển tính ở Hạ Viện Hoa Kỳ luôn luôn là Liên Minh Đại Biểu Quốc Hội Da Đen. Liên Minh Đại Biểu Quốc Hội Da Đen có thành tích sử tốt hơn bất kỳ nhóm nào khác, kể cả các đại biểu Quốc hội đồng tính – không phải các đại biểu đồng tính công khai nhưng liên minh có thành tích tốt hơn các đại biểu đồng tính nói chung. (Cười.) Và đó là đối diện với một nỗ lực có ý thức nói với người Mỹ gốc Phi và người Mỹ La tinh: "Quý vị không nên chơi với những người đó."

Và tôi muốn nói hai điều. Trước hết, cần có sự tôn trọng lẫn nhau. Cần có sự hỗ trợ lẫn nhau. Nó không thể là con đường một chiều. Thứ hai, cần thừa nhận rằng điều này có thể là khó. Tôi đã làm việc với nhiều đồng nghiệp dân biểu người Mỹ gốc Phi, họ phải đương đầu với một vài chống đối trong cộng đồng tôn giáo của họ. Và đã có một trường hợp khi chúng tôi đang làm dự luật chống lại tội thù ghét và chúng tôi đang bàn bạc trong liên minh của chúng tôi thì một số dân biểu người Mỹ gốc Phi rất ủng hộ dự luật này lại nói: "Này, làm sao tôi trả lời lập luận của mục sư của tôi cho rằng ông ấy sẽ không thể truyền giảng rằng đồng tính là sai trái, nếu chúng ta thông qua dự luật này?" Câu trả lời của tôi là, đây là dự luật chống bạo lực và về xâm phạm thân xác, và tôi nói: "Cho phép tôi nói với bạn theo cách diễn đạt tốt nhất như thế này: Nó không liên quan đến quyền tự do ăn nói; chúng tôi cũng không muốn làm như thế ngay cả khi chúng tôi có thể làm được. Nếu ngày mai dự luật này trở thành luật, thì bạn vẫn còn hoàn toàn hợp pháp khi gọi tôi là gã đồng tính." Lúc đó tôi còn nói thêm, tôi không khuyên bất kỳ ai trong ngành ngân hàng nói như thế đâu nhé. (Cười.) Nhưng – đó là vấn đề nhạy cảm cho nên họ phải tự giải quyết theo cách của họ.

Ngay lúc này, điều có thể giúp ích là có một điều gì đó trong kinh nghiệm của nhiều về việc bị đối xử bất công bằng bởi một yếu tố nào đó trong cá tính của bạn làm họ có định kiến về bạn, cho nên bạn phải tế nhị về các vấn đề của họ. Tôi nghĩ rằng điều khó khăn nhất hiện nay là tiềm năng hay nỗ lực của một ai đó vạch ra một lằn ranh giữa người Mỹ gốc Phi và người Mỹ La Tinh về chuyện di trú và cố gắng nói về hiệu quả đối với công ăn việc làm, và lập luận rằng, thật ra, có một lực lượng lao động bất hợp pháp lớn thì sẽ hạ thấp khả năng bảo vệ pháp lý cho lực lượng lao động hợp pháp, theo cách có thể thực thi được. Cho nên quý vị phải nghĩ ra các điểm khác biệt tiềm tàng và giải quyết chúng.

Ông HENDERSON: Cho phép tôi trả lời câu này.

Bà WOODRUFF: Chỉ còn một phút, cho nên --

Ông HENDERSON: Vâng, rất nhanh.

Bà WOODRUFF: -- ông còn thời gian.

Ông HENDERSON: Chúng tôi tại Hội Nghị Lãnh Đạo có một câu thần chú đơn giản, là nếu quý vị muốn có bạn, quý vị phải là một người bạn trước đã. Sự thể là như thế. Và việc xây dựng

các liên minh đòi hỏi quý vị phải bước ra khỏi cái tháp ngà của riêng mình và nhận ra rằng việc hình thành các liên minh mang lại sức mạnh để thực hiện một điều tốt đẹp hơn. Toàn bộ liên minh của chúng tôi được xây dựng trên tiền đề là chúng tôi muốn xây dựng một nước Mỹ cũng tốt đẹp như những lý tưởng của nó và đó là nơi chúng tôi tập hợp. Vâng.

Dân biểu Frank: Tôi còn 30 – 30 giây. (Cười.) Tôi từng là một người lãnh đạo bởi vì tôi từng là chủ tịch tiểu ban thông qua dự luật công nhận sự đối xử hết sức tệ hại đối với người Mỹ gốc Nhật --

Ông HENDERSON: Chính xác.

Dân biểu Frank: -- đã xin lỗi họ, và trả cho họ một số bồi thường. Một vài năm sau, trong Liên đoàn Công Dân Mỹ gốc Nhật có tranh luận về việc có nên công nhận hôn nhân đồng giới vào lúc đó, vào cuối – vào đầu – vào lúc chuyện đó vẫn còn rất mới mẻ... Và Normal Mineta, là đại biểu Quốc Hội người Mỹ gốc Nhật, một người từng bị đưa vào trại tập trung trong thời kỳ chiến tranh, đã làm một điều khá bất thường đối với một đại biểu Quốc hội là tự mình nhảy vào cuộc tranh luận và nói: "Quý vị biết không? Người dẫn đầu cuộc chiến cho dự luật sửa sai của chúng ta là một người đồng tính. Tôi không muốn quay lưng lại với ông ấy và những người như ông ấy vào giờ phút này." Và đối với tôi điều đó nổi bật lên như một tấm gương của – và họ đã thông qua dự luật đó. Họ là một trong số những tổ chức phi đồng tính toàn quốc đầu tiên đầu tiên đã tán thành hôn nhân đồng giới.

Bà WOODRUFF: Lời sau cùng của bà Hewmann.

Bà HEUMANN: Tôi chỉ xin nói với các khán thính giả đang ở bên ngoài nước Mỹ rằng điều rất quan trọng về cuộc thảo luận hôm nay là đến với nhau trong các liên hiệp và liên minh càng giúp tăng cường sức mạnh của nước Mỹ và nước khác. Khả năng có thể bảo vệ cho nhau và nói về quyền của mọi người là điều làm cho các nước mạnh hơn.

Bà WOODRUFF: Quý vị có thể thấy tại sao mỗi một diễn giả này là một nhà lãnh đạo trong chính cộng đồng của họ, trong cái liên minh mà họ đã đóng vai trò rất quan trọng để giúp xây dựng nên. Vì thế xin cùng tôi cám ơn Judy Heumann, Wade Henderson, và Dân biểu Frank. Xin cảm ơn quý vị rất nhiều. (Vỗ tay.)

# # #